

Ve Fatimě nám Matka Boží připomínala poslední věci

Každé zjevení se zdá být podobné všem ostatním, protože v jeho centru je vždycky výzva k modlitbě a pokání. Současně se však odlišují od sebe navzájem právě tím, že vyzvedají zvláštní aspekt víry. Aurou, která obklopuje Lurdy, je mírnost. Charakteristické pro ně je, že se Maria při žádné jiné příležitosti tolik neusmívala. (...) Ostatně nesmíme přitom zapomenat, že sdělení v jeskyni, že ona je Neposkvrněná Početí, řeklo něco velmi významného a vyzvalo všechny k pokání a modlitbě za sebe sama a také za hříšníky. Ale sdělení v klidné náladě, bez hrozby trestu. Přesně toto je tím hlediskem, které většinu lidí vábí do Pyrenejí.

Atmosféra Fatimy se naproti tomu jeví převážně jako eschatologická, apokalyptická – ale se smírlivým a nadějným závěrem. Je zřejmé, že hlavní důvod zjevení v Portugalsku spočívá v tom, připomenout lidem obrovskou vážnost pozemského života. Ten není nakonec ničím jiným než krátkou přípravou na opravdový život, na věčnost, věčnost radosti, ale také tragiky. Připomíná milosrdenství, současně však také spravedlnost Boží.

Žádný povolný strýček

Současné jednostranné zdůrazňování milosrdenství zapomíná na vážnost, což je pro katolíky typické. Tak vidíme v Bohu milujícího Otce, který nás čeká s otevřenou náručí, současně ale také soudce, který na své neomylné váze zvažuje dobré a zlé. Ano, očekává nás ráj, ale to předpokládá, že jsme malé a velké talenty, které nám byly svěřeny, využili tak, jak jen to bylo možné.

Bezpochyby: Bůh katolíků není sadistický jako kalvinistů, který podle libosti rozděluje lidi na dvě skupiny: tu, která je předurčena pro ráj, a tu, kterou odjakživa očekává peklo. (...) Ne, Bůh katolíků nemá opravdu nic společného s takovým zkresením. Ale on také není dobromyslný, povolný, tolerantní strýček, kterému je všechno dobré a který přijímá všechno stejným způsobem...

I když to v uších některých dnešních lidí působí mrzutost a zlost, nabízí nám Kristus svobodu konečné volby pro celou věč-

nost: záchranu nebo zavržení. Proto nás může očekávat také peklo, které jsme sice „odstranili“, ale za cenu zaslepení jasných, opakovaně vyjádřených varování evangelia. V něm najdeme úchvatné pozvání Kristovo: „Pojďte ke mně, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás obcerstvim.“ A je tam mnoho jiných slov a gest, která jsou vyjádřením jeho něžnosti. Ale, ať se nám to líbí nebo ne, obsahuje evangelium také něco jiného. Je tu Bůh, který je nekonečně dobrý, ale také nekonečně spravedlivý, a v jehož očích proto není nepolepšitelný pachatel zla postavený na roveň s věřícím, který se snaží brát evangelium vážně, navzdory svým omezením a pádům, které zná každý člověk.

V katechismu, v tomto základním textu nauky církve, kompletně obnoveném, vyhotoveném na příkaz svatého Jana Pavla II. a pod zodpovědností tehdejšího kardinála Josepha Ratzingera, autoři napominají: „Výpovědi Pisma svatého a nauka církve o pekle jsou výzvou k odpovědnosti, s níž má člověk užívat své svobody se zaměřením na svůj věčný osud. Současně jsou i naléhavou výzvou k obrácení.“ (KKC, 1036)

„Obráťte se!“

Jsou to právě tyto výzvy (ke zodpovědnosti a obrácení), které jsou jádrem poselství z Fatimy a které jsou stále naléhavější a aktuálnější. Určitě více než v době, kdy se Panna Maria zjevila v Cova da Iria.

Z katolických kázání už po desetiletí zmizelo to, co teologie nazývá posledními věcmi člověka: smrt, soud, peklo, ne-

be. Když jsou ale v Bohu obsaženy všechny ctnosti v nekonečné plnosti, může v něm chybět spravedlnost, která se v církvi počítá k základním ctnostem? Existuje řada teologů, dokonce známých a vážených, kteří chtějí vyoperovat z Pisma jednu podstatnou část tím, že odstraní to, co jim není vhod, a myslí si, že jsou velkorysejší a lepší než Bůh. A tak říkají: „Peklo neexistuje. A jestli ano, pak je prázdné.“

Je pravda, že církev vždycky prohlašovala, že některé z jejích dětí jsou jistě zachráněné tím, že je prohlásila za blahoslavené nebo svaté. Ale stejná církev ještě nikdy neprohlásila, že je někdo zavržen, protože ponechává Bohu poslední rozsudek. Tomu, kdo však přesto tvrdí, že peklo, pokud existuje, je prázdné, můžeme odporovat: „Prázdné? Ale to nevyklučuje tu strašnou možnost, že bychom je my, ty a já, nemohli posvětit.“ (...)

Při nejdůležitějším zjevení, při tom ze 13. července 1917, se stalo to, co sestra Lucie 1941 popisuje ve slavném dopisu svému biskupovi: „To tajemství se skládá ze tří různých částí, z nichž dvě teď chci sdělit. První částí bylo vidění pekla. Naše Milá Paní nám ukázala velké ohnivé moře, které se zdálo být v hloubi země. Viděli jsme d'ábly ponořeny do tohoto ohně a duše jako by byly průhledně černé nebo hnědé, žhnoucí uhlíky v lidské podobě. Pohybovaly se v ohni, vyhazovány nahoru z plamenů, které samy ze sebe vystupovaly z oblaků kouře. Padaly do všech stran jako jiskry při velkých ohních, jako by bez tíže a rovnováhy, za bolestného řevu a výkřiků zoufalství, které vyvolávaly třesení a strnulost hrůzou.“

Hyacinta, která zemřela o tři roky později jako desetileté dítě, byla vyděšena z toho, co v těchto několika okamžicích viděla, a na smrtelné posteli řekla: „Kdybych jen mohla hříšníkům ukázat peklo, udělali by všechno, aby se mu vyhnuli, tím že by svůj život změnili.“ (...)

Modlitba za hříšníky

K potvrzení ústředního významu poselství o nebezpečí být zavržen je ve Fatimě ještě následující sdělení: Zjevení naučilo vizionáře modlitbě, která se opakuje po každém desátku růžence. Modlitba,

*Papež Jan Pavel II. ve Fatimě
(12. 5. 1982)*

kteřá se v katolickém světě rozšířila všude, kde se lidé modlí růženec. A ta zní:

„Ó, můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“

Jsou to slova zaměřená zcela na poslední věci a byla dětem řečena samotnou Matkou Boží. (...)

Přejděme ale k posledním řádkům zprávy svědkyně Lucie, v návaznosti na vizi strašného osudu nepolepšitelných hříšníků: „Pozvedli jsme oči k Naší Milé Paní, která plná dobroty a smutku řekla: Viděli jste peklo, kam přicházejí duše ubohých hříšníků. Aby se zachránily, chce

založit Bůh ve světě pobožnost k mému Neposkvrněnému Srdci. Když lidé budou konat, co vám řeknu, budou zachráněny mnohé duše.“

To je teď útěšný, zcela křesťanský a katolický rys... Pravda vyžaduje připomenout: Když lidem vybledne vážnost evangelia, upadnou do velkého rizika. Ale milosrdenství nebe nabízí ihned léčivý prostředek: ukryt se pod ochranný plášť Mariin a svěřit se jejímu Neposkvrněnému Srdci, otevřenému pro každého, kdo prosí o její mateřskou přímluvu...

K čemu tedy jsou zjevení? Fatima patří k významným odpovědím pro svět, který více a více – a dnes zvláště – zapomí-

ná na to, že život zde na zemi najde svůj opravdový význam ve věčnosti. Fatima je „tvrdé“ poselství, v dnešním vyjadřování bychom ji označili jako „politicky neko-rektní“. Přesně proto je podle evangelia tím, že zvěstuje pravdu a odmítá lichoce-ní, pokrytectví, potlačování a zkrášlování. Ale jako při všem, co je opravdu katolické, působí všechny protiklady v životodárné syntéze společně: „Tvrdost“ existuje spolu s něžností, spravedlnost s milosrdenstvím, hrozba s nadějí. Tak je toto poselství, spojené s Portugalskem, současně znepokojující a útěšné.

Z VISION 2000 – 3/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

P. Mieczysław Piotrowski TChr

„Udělám zázrak tak veliký, aby všichni uvěřili“

Poprvé od chvíle zmrtvýchvstání Krista, pro potvrzení pravdivosti zjevení, učinil Bůh tak neobvyklý zázrak v předpovězeném čase i místě.

Když se zjevila portugalským dětem, předpověděla Matka Boží veliké znamení na závěr zjevení ve Fatimě. Říkala, že udělá zázrak, aby všichni uvěřili.

Maria pověděla o zázraku Lucii, Františkovi a Hyacintě o tři měsíce dříve, než se stal, a sdělila přesné místo a datum události: 13. října 1917 v Cova da Iria. Masové sdělovací prostředky s nepřátelským postojem vůči katolické církvi nevěřily v pravdivost zjevení, a proto ty informace ve velké míře rozšířily, poněvadž tak chtěly zesměšnit a zdiskreditovat věřící i katolickou církev.

Veliké pronásledování

Je třeba si uvědomit, že v roce 1910, tedy sedm let před zjevením Panny Marie ve Fatimě, se k moci v Portugalsku dostali zednáři. Vláda se rozhodla zničit katolickou církev v průběhu dvou pokolení. Nová, proti Bohu bojující vláda vyhlásila, že katolictví je největším nepřítelem lidstva, opium lidu, a proto musí být co nejrychleji zničeno.

Začalo kruté pronásledování církve, světských i duchovních osob; na mnoho z nich čekala mučednická smrt. Primas Portugalska a biskupové a kněží, kteří nej-

více nevyhovovali, byli ze země vyhnaní. V roce 1915 byl Lisabon prohlášen za ateistické hlavní město světa. Královskou rodinu vyvraždili do posledního dítěte.

Jan Pavel II. věnuje Panně Marii růženec jakožto vótum za záchranu života při atentátu uskutečněném na náměstí Svatého Petra v Římě (Fatima, rok 1982)

A právě tehdy, kdy v Portugalsku probíhalo krvavé pronásledování věřících, kdy byla celá Evropa územím krvavých bojů a vládu v Rusku převzali komunisté, Pán Bůh mimořádným způsobem promluvil k svědomí lidí prostřednictvím zjevení Matky Boží ve Fatimě.

Dne 13. května 1917 se Maria poprvé ukázala trojici malých dětí: desetileté Lucii, devítiletému Františkovi a sedmileté Hyacintě.

Protože se pověst o zjeveních rozšířila po celé zemi, lidé začali v obrovském množství přicházet do Fatimy. Ateistické vedení, vystrašené vývojem událostí, nechalo uvěznit Hyacintu, Františka i Lucii. Pod pohrůžkou strašného mučení se moc snažila vynutit z nich doznání, že žádná zjevení neexistují. Děti ale zůstaly pevné, a po několika dnech je proto pustili na svobodu.

Odhodlanost a nával poutníků

Během třetího zjevení, 13. července 1917, Matka Boží předpověděla mimořádný zázrak: „V říjnu (...) udělám zázrak tak veliký, aby všichni uvěřili, že ta zjevení jsou skutečná.“ Maria popsala přesně jeho místo a dobu a prohlásila, že to bude zvláštní znamení Bohem dané, aby

každý mohl uvěřit a přijmout její výzvu k obrácení.

Je třeba brát v úvahu, že rok 1917 byl výjimečně těžkým obdobím, poněvadž první světová válka, nejstrašnější ze všech dosavadních válek, trvala už třetí rok. Ateistická vláda Portugalska dělala všechno pro to, aby propagandistickými akcemi a zastrašováním nedopustila shromáždování se lidí v předpovězený den 13. října. Nechala dokonce rozšířit zvěst, že na místě zjevení byla umístěna bomba.

Poslali několik tisíc vojáků, aby uzavřeli cesty vedoucí k místu zjevení a lidem nedovolili se tam shromáždit. Odhodláni a vlny přicházejících poutníků byly tak početné, že se veškerá vládní opatření ukázala jako neúčinná. Před polednem 13. října 1917 se shromáždil impozantní dav lidí, čítající více než 80 000 osob. Mnoho z nich muselo překonat desítky, dokonce i stovky kilometrů, v převážně většině pěšky nebo na oslech, také na povozech i v automobilech. Mezi shromážděnými byli nejen lidé prostí, ale rovněž i vědci, novináři a ateisté stavějící se k tomu velice skepticky. Vojáci Národní gardy se bezúspěšně pokoušeli zadržet masy desítek tisíc lidí, které proudily ze všech stran. Když dav protřhl jedno křídlo, vojáci se obrátili na druhou stranu, tehdy lidé využívali příležitosti a prodírali se jiným místem.

Lucie, František a Hyacinta se těšili, že se v posledním dni zjevení má uskutečnit zázrak, díky kterému lidé uvěří a přijmou poselství Matky Boží.

V den 13. října však měly děti veliké obtíže dostat se z Aljustrelu do Cova da Iria.

„Vyšli jsme z domu velmi časně,“ popisovala Lucie, „počítali jsme se zpožděním po cestě. Přicházely masy lidí (...). Ani bláto na cestě nepřekáželo oněm lidem, aby nepoklekali v pokorném a prosebném postoji (...). Když jsme se dostali do Cova da Iria, postavili jsme se vedle skalního dubu, pod vlivem vnitřního vnuknutí jsem prosila lidi, aby zavřeli deštníky, abychom se mohli pomodlit růženec. Nedlouho poté jsme uviděli záblesk světla a následně Nejsvětější Matku nad skalním dubem.“

Nevidaný sluneční zázrak

Matka Boží pravila dětem: „Chci, aby tu byla postavena kaple na mou počest. Jsem Matka Boží Růžencová. Je třeba se

nadále modlit růženec. Válka skončí a vojáci se brzy vrátí domů.“

Lucie prosila o uzdravení nemocných a za obrácení hříšníků. Matka Boží odpověděla: „Jedny uzdravím, druhé ne, musí se napravit. Ať prosí za odpuštění svých hříchů.“ A se smutným výrazem ve tváři dodala: „Ať už lidé nadále neurážejí Boha hříchy, už i tak byl velmi urážen.“ (...) „Znovu široce rozevřela ruce zářící slunečním bleskem. Když se vznášela, její vlastní lesk se odrážel od slunce.“

Toho dne bylo nebe pokryté temnými mraky a od rána padaly na lidi potoky prudkého deště. Všichni byli úplně promoklí a stáli v blátě v očekávání příslibného zázraku. Náhle déšť skončil, ukázalo se slunce a shromáždění spatřilo, že ze slunce na všechny strany začaly vystřelovat paprsky světla ve střídajících se barvách: červené, zelené, žluté a modré. Zároveň se sluneční kotouč šílenou rychlostí otáčel kolem vlastní osy, jako by to bylo obrovské ohnivé kolo a blížilo se k zemi vrhající na zemi, stromy, skály i lidi paprsky tak záračného, silného, barevného světla, jaké nikdo nikdy dosud neviděl. Slunce se třikrát zastavilo a třikrát se ten fantastický tanec znovu opakoval. V jistou chvíli slunce začínalo padat a klikatým pohybem se blížilo k zemi. Vypadalo to tehdy, že nastává kosmická katastrofa srážky slunce se zemí. V té chvíli celý shromážděný dav padl na kolena. Lidé šokováni křičeli, prosili o milosrdenství a litovali hříchů. Někteří se hlasitě vyznávali ze svých hříchů, uvažující, že to je konec světa. Lidé vkleče plakali a modlili se. Ten neobvyklý jev trval deset minut. V tom krátkém čase byla země, která se změnila v důsledku prudkého deště v úplné bahno, zcela osušena a do nitě promáčené oděvy shromážděných lidí

Všichni byli úplně promoklí a stáli v blátě v očekávání předpovězeného zázraku

zcela vyschly a vypadaly, jako by přímo prošly praním. Během tohoto fantastického zázraku se uskutečnily tisíce obrácení a uzdravení z nejrůznějších nemocí. Lidé s nejvyšším vzděláním a inteligencí oněměli, hleděli jako malé děti.

Mezi shromážděnými byli nejen lidé velmi prostí, ale i vědci, novináři a ateisté stavějící se ke zjevení velice skepticky

Jeden ze svědků slunečního zázraku takto popsal onu neobyčejnou událost: „Hleděl jsem na slunce. Zdálo se mi velmi blede. Avšak vůbec nezářilo svým leskem. Vypadalo jako sněžná koule otáčející se kolem vlastní osy. Náhle se urvalo z nebe a klikatě začalo padat směrem k zemi. Pod vlivem strachu jsem se skryl mezi lidmi. Všichni plakali v očekávání konce světa.“

Vedle mne stál nevěřící člověk, který strávil celé odpoledne zesměšňováním poutníků, poněvadž, jak tvrdil, ti prostáčci přišli do Fatimy jenom proto, aby uviděli malé děvčátko! Hleděl jsem na toho člověka. Stál jako ochrnutý. Pohled měl přikovaný ke slunci a jeho tělo se chvělo. Potom padl na kolena, zvedl ruce k nebi a volal: »Matko Boží! Matko Boží!« Svědci zázraku plakali, křičeli, vzývali Boha na záchranu a prosili o odpuštění hříchů... V době trvajících zázraku dostával celý svět kolem barvy duhy.“

Fatimský biskup v oficiálním pastýřském listě psal na téma slunečního zázraku: „Desítky tisíc lidí viděly ten tanec slunce... Viděly ho osoby z nejrůznějších skupin a společenských tříd, věřící i nevěřící, novináři z hlavních portugalských tiskovin, a rovněž lidé pobývající mimo místo shromáždění.“ V Bibli jsou zázraky nazývané „prstem Božím“ (Ex 8,15; Lk 11,20). Sluneční zázrak byla událost, která se nikdy dříve neodehrála v dějinách lidstva. Poprvé od chvíle zmrtvýchvstání Krista, k potvrzení pravdivosti zjevení,

Bůh uskutečnil tak neobvyklý zázrak v předpovězeném čase a místě. Byl viděn na rozloze několika desítek kilometrů. Italský vědec Pio Sciatizzi, který byl svědkem této zázračné události, pověděl: „Nemůže být žádných pochyb o historičnosti této události... Jenom Bohu musíme připsat nejzjevnější a největší zázrak v historii...“

Reakce ateistické vlády

Hlavní zednářské síly vládající tou dobou v Portugalsku se soustřeďovaly v tajné organizaci *Carbonaria*, jejímž zakladatelem byl Ing. Antonio da Silva a vedli ji Alfonso Costa a Magalhaes Lima. Památého 13. října 1917 byl da Silva svědkem slunečního zázraku. Díky tomu se stal jedním z prvních zednářů, kteří se sklonili před zázrakem naplňujícím obavami. Brzy poté začal mluvit o smíření se s církví. To se nelíbilo řadě jeho soudruhů. Pohaněli ho, zasypali urážkami a jeho život se ocitl v nebezpečí.

Poněvadž se mnoho ateistů obrátilo bezprostředně po zázraku, snažila se zednářská vláda očistit se od těch elementů, které mohly „zázraku“ podlehnout. V masových sdělovacích prostředcích se snažili zesměšnit onu událost i desítky tisíc jejich svědků. Masonské lóže zkonstruovaly skutečně ďábelský plán pro to, jak zesměšnit katolíky a jejich víru. Svobodní zednáři organizovali rouhačské slavnosti, na místě zjevení vyhlašovali proslovy popírající existenci Boha. Zároveň církví příkře zabraňovali pořádat veškerá náboženská shromáždění a procesí. Vládní zednářské mise tehdy neúnavně působily

*Panna Maria předpověděla,
že Bůh udělá zázrak tak veliký,
aby všichni uvěřili a přijali jeho
výzvu k obrácení*

na území celého Portugalska. Byly vydávány brožury a letáky zesměšňující zjevení a kněze – především jezuitu, považované za hlavní viníky. Po slunečním zázraku měly svatokrádežné loupeže, všechny podvody, pokusy o zesměšňování a diskreditaci účinky záměrům opačné. Sluneční zázrak způsobil, že Portugalci přijali mimořádné události ve Fatimě a jejich katolická víra dostala posilu. Zjevení Matky Boží ve Fatimě vedlo k tomu, že osud ateistické revoluce v Portugalsku byl rozhodnutý. Stále více narůstal odpor společnosti, mezi vládoucími se šířilo hluboké neporozumění. V krátké době vládoucí zednáři připustili, že se do funkce prezidenta dostal konzervativce Sidónio Pais, který se přikláněl k církevním záležitostem stále více. Z toho důvodu byl také postřelen necelý rok po nástupu do funkce. Zemřel na operačním stole s krucifixem na prsou. Po jeho smrti přišlo období nazvané „čas absolutního terorismu“. V ce-

lém Portugalsku denně vybuchovaly bomby. Takovým způsobem, prostřednictvím zastrásování, se zednáři pokoušeli za každou cenu udržet u vlády. Jenomže do Fatimy proudily stále větší davy poutníků, přestože tomu vláda přísně zabraňovala a stavěla do cesty silné oddíly Republikánské gardy nebo armády. Navzdory vládnoucímu používanému brutálnímu násilí se lidé nedali zastrážit. Poněvadž proudy poutníků stále rostly, v roce 1922 státní agenti vyhodili do vzduchu kapli vystavenou v místě zjevení a další bomby vybuchovaly v celém Portugalsku, zvláště v Lisabonu a v Portu. Hluboká víra lidí a jejich modlitba však byly tak mocnou duchovní zbraní, že se je nepodařilo zničit ani za pomoci početné armády.

V roce 1927 revolucionáři-zednáři naprosto ztratili podporu, sami se vyčerpali v nesmyslném zápase s katolickou církví a vládu předali do rukou věřícího profesora univerzity v Coimbre, Antónia de Oliveiry Salazara. Co se stalo s hlavními vůdci zednářsko-ateistické revoluce? Lima zemřel zcela rozčarován, zatímco Costa odjel jako emigrant do Paříže, kde – ke všeobecnému překvapení – odmítl ateismus, dal se na spiritismus a život skončil sužován utkvělou představou nadpřirozenosti. Mocná, protináboženská vláda v Portugalsku prohrála zároveň s celým svým přepychem, vojenskou silou, možností využívat teror. A to je paradox – prohrála v konfrontaci s trojicí malých analfabetů, dětí, kterým se zjevila Matka Boží.

Z Mihujcie się! 2/2017 přeložila -vv-